ÎN CULTUL STRĂMOȘILOR DACI

Sosit din Italia în România pentru un scurt răgaz, mă aflam spre mijlocul lunii Mai în București, într'un Uber obișnuit care să mă transporte la locul destinației ce-o aveam în plan. Într'un fel, șoferul mă ghicise de la'nceput că sunt cumva "străin", flerul comun atașat profesiei nu putea fi dezmințit nici în cazul de față. Fire naturală (deși puțin reținut), comenta afabil despre greutățile vieții și problemele societății românești în genere, cu reproșuri la adresa conducătorilor politici ai României care "nu se mai satură".

După mai mulți ani în Anglia unde s'a îndeletnicit cu toate muncile de povară, câștigând cu sudoare fiecare bănuț, omul nostru s'a întors la familie, bucuros că a putut strânge în ani de lacrimi și durere pentru viitorul familiei sale. Arhitect de profesie după cum mi-a mărturisit, a revenit în țară cu speranța că își "salvează familia", cum și soluționarea ultimelor dividente acumulate. Acum, deși lucra la o firmă de specialitate în domeniul său, pentru a face față nevoilor curente, era silit să se desfășoare peste programul obișnuit într'o nouă meserie, aceea de șofer Uber. Ajunși în fața vechiului Tribunal de pe malul Dâmboviței, îmi șoptește cu voce scăzută: " - Nu avem Justiție domnule!... Nici un fel de Justiție!... N'avem!..."

Așteptăm în tremurul motorului să pornim din aglomerația infernală caracteristică la orice oră din zi și noapte în această zonă, ajungem cu noroc și la semafor (trecem cu puțin derapaj pe galben), și iată că ajungem primii la următoarea intersecție unde suntem obligați să oprim. Volanul tremură, șoferul privește parcă pierdut la mulțimea de oameni care traversează la punctele de trecere, apoi se întoarce spre stânga și zice: "- Ia, uitați-vă și Dvs. ca să-l vedeți pe Decebal unde-a

ajuns!...”

Privesc instinctiv către rondeul dela Piața Unirii unde normal mă aştept să văd statuia măreţului Rege al Daciei, într’o intersecţie majoră a capitalei, dar nu deosebesc nimic: câțiva arbuști eretici înconjuraţi circular cu puţin gazon! Atât! Mă uit la șofer care- mi face semn cu ochiul: “- Nu acolo, aici în stânga!...” Mă întorc și văd consternat un bust minuscul ce răsărea din întunericul arbuștilor, parcă ascuns privirilor: “- Păi, nu v’am spus? Nu există justiție! Nici pentru strămoși!...”

Mărturisesc, nu m’am aşteptat ca în capitala ţării noastre să văd o astfel de ingratitudine crasă, în timp ce în Italia de unde abia sosisem, statuile Dacilor domină în piețele majore ale orașelor, pavăză de vecie și respect nestrămutat pentru vitejia și credința strămoșilor Daci care

au preferat eroic sacrificiul în fața umilitoarei înfrângeri. Da! Respect nestrămutat pentru vitejia de care au dat dovadă strămoșii noștri, astăzi lipsiți în capitala țării lor de o reprezentare pe măsura sacrificiului suprem de care au dat dovadă!

Ne respectă străinii[*)], dar suntem batjocoriți continuu de șleahta parveniților care dictează pe meleagurile strămoșilor din culisele neștiinței lor! Și asta, în țara eroului Decebal!...

Privim deocamdată cu mâhnire și ne închinăm!...

Oare, într'o zi, vom avea și noi dreptul la DREPTATE?! Nu pentru noi, dar pentru STRĂMOȘI...

“Noi ce-am învins, drept pildă s’avem pe-acest învins!” (Împăratul Traian despre Decebal).

Scena ilustrată a sinuciderii lui Decebal pe Columna Traiană din Roma.

*)_____

- La Roma, fără să amintim de “Columna lui Traian” cu frescele minuţios coiplite în piatră reprezentând detalii asupra luptelor dintre Daci și Romani, alte patru statui ale Dacilor străjuesc Piazza del Popolo, un număr de opt împodobesc Arcul lui Constantin cel Mare situat în apropierea Colosseum-ului, trei se găsesc la Villa de Medici, o statuie reprezentativă cu capul lui Decebal în fața Școlii Române din Roma (Academia di Romania), iar multe altele la Muzeul Vaticanului, și asta fără să punem la socoteală statuile femeilor Dace, la rândul lor eroine, ori pe cele răspândite în restul teritoriului italian.